

מדינת ישראל
נציבות שירות המדינה
בית הדין למשמעת של עובדי המדינה

י' באב תשפ"ה
04 באוגוסט 2025

0491-0022-2025-004033
בד"מ: 20.25 טל הלפרין

בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה

בפני : עו"ד יוחאי בן שמואל – אב בית הדין - יו"ר המותב
גב' אורנה שלי - חברת המותב
גב' ריטה בוקצ'ין - חברת המותב

התובעת: נציבות שירות המדינה
ע"י ב"כ עו"ד אופיר שטיינר

הנאשמת: טל הלפרין

ב"כ הנאשמת: עו"ד גל זייד

נציג המשרד: גב' שולי איבן

גזר דין

1. הנאשמת, עובדת משרד החינוך ששימשה במשך 9 שנים (מיום 1.9.2016) מורה לאנגלית, המלמדת את כיתות חטיבת הביניים (ז'-ט'). הנאשמת הורשעה על ידינו על בסיס הודאתה בעבירות משמעת לפי סעיפים 17(1), (2) ו-3 לחוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג-1963 (להלן: "חוק המשמעת" או "החוק").

2. אלו תמצית העובדות בהן הורשעה הנאשמת:

א. הנאשמת התנהגה באופן בלתי הולם והפרה את האמון שניתן בה כעובדת הוראה וכמחנכת, כאשר במהלך ספטמבר 2024 עד ינואר 2025, יצרה קשרים בלתי הולמים עם תלמידים בבית הספר שסופס בקיום יחסי מין איתם.

ב. המורה התכתבה עם שלושה נערים קטינים מבית הספר בו היא מלמדת, בהודעות פרטיות באמצעות רשתות חברתיות;

ג. במהלך התקופה עישנה עמם המורה מוצרי טבק במתחם בית הספר;

ד. ביום 16 בינואר 2025 הזמינה הנאשמת את שלושת התלמידים הקטינים, בני 17, תלמידי כיתה י"א בבית הספר בו היא מלמדת לביתה הפרטי. שם קיימה הנאשמת

בד"מ 20.25

יחסי מין עם שניים מהתלמידים במקביל, בעוד התלמיד השלישי נכח במקום וצפה במתרחש.

3. ביום 17.7.25 נשמעו טיעוני הצדדים לאמצעי המשמעת.

4. **הצדדים עתרו במשותף בהסדר הטיעון להטלת אמצעי המשמעת הבאים:**

- א. נזיפה חמורה;
- ב. פיטורים לאלתר תוך תשלום מלוא פיצויי הפיטורים המגיעים לו על פי דין;
- ג. פסילה למשרד החינוך לצמיתות;
- ד. פסילה ל-8 שנים לכל משרה בשירות המדינה אשר בתיאורה נכללת עבודה עם ילדים או נוער;
- ה. פסילה ל-3 שנים לשירות המדינה;
- ו. פרסום פסק הדין ללא אינדוקס.

ראיות התביעה לעונש:

- א. הערכת עובד;
- ב. תלושי שכר.

טיעוני התביעה לעונש:

- 5. התביעה הדגישה כי מדובר במקרה חריג בחומרתו, שבו מורה קיימה יחסי מין בביתה הפרטי עם שני תלמידים במקביל, לעיניו של תלמיד שלישי.
- 6. התביעה טענה כי המעשים הם ברף החומרה הגבוה ביותר של התנהגות שאינה הולמת עובד מדינה ובפרט בעובד במערכת החינוך. תפקיד שמצופה ממנה לטוהר מידות מוגבר וציבור ההורים כמו גם מעסיקיה מפקידים בידיה אמון רב.
- 7. התביעה הדגישה כי ממורה מצופה לחנך להצבת גבולות להתנהגות הולמת להקפיד על כללים, ולא שבעצמה תתנהל באופן לא מקצועי ללא יכולת להציב גבולות של מותר ואסור ולנהוג באופן חריג ולא הולם את תפקידה ומעמדה.
- 8. התביעה טענה כי המעשים שנעשו בביתה הפרטי הם מעשים חריגים בכל קנה מידה, וכוללים קיום מפגש מיני בלתי הולם עם התלמידים, באופן משותף, ותוך טשטוש מוחלט של גבולות תפקידה כאשת חינוך וכאזרחית בוגרת.
- 9. התביעה הדגישה כי התלמידים היו קטינים באותה עת, בני 17 במהלך המעשים.

בד"מ 20.25

10. התביעה טענה כי הנאשמת מעלה באמון שנתנו בה הורי התלמידים והנהלת בית הספר, פגעה במשמעת שירות המדינה והתנהגה באופן הפוגע בשמו הטוב של שירות המדינה ובתדמיתו בעיני הציבור.

11. התביעה הפנתה לפסיקה חמורה פחות, בעניין אהרון זודי (עב"י (ירושלים) 3122-04-24 אהרון זודי נ' נציבות שירות המדינה). מחנך בכיתה ה' שהורשע בהתנהגות שאינה הולמת, בכך ששלח לתלמיד קטין, בן 10, הודעות אישיות בלתי הולמות מחוץ לשעות הלימודים.

12. התביעה ציינה כי בעניין זודי נגזרו על הנאשם אמצעי משמעת של נזיפה חמורה, פיטורין לאלתר ללא פיצויים, פסילה למשרד החינוך ל-3.5 שנים, פסילה לכל תפקיד עם מגע עם קטינים ל-3.5 שנים ופסילה לשירות המדינה לשנתיים.

13. התביעה הפנתה לפסיקה נוספת בעניין אשר זגורי (בד"מ 36/20), מחנך כיתה ו' שהורשע בהתנהגות שאינה הולמת ומעשה מגונה במקום ציבורי, בכך שליטף את ירכו של תלמיד בכיתה בה לימד.

14. התביעה ציינה כי עניין זגורי, מקרה פחות חמור, כישלון חד פעמי ורגעי שלא נלוו אליו סממנים מיניים, בית הדין השית אמצעי משמעת של פיטורין לאלתר ופסילה.

15. התביעה טענה כי שני המקרים הללו חמורים פחות, באופן משמעותי מהמקרה דנא.

16. התביעה הדגישה כי נוכח חומרת המקרה, לא ניתן להסתפק רק בסיום העסקה אלא יש להטיל הרחקה לצמיתות ממשרד החינוך.

17. התביעה טענה כי יש להתחשב בכך שהנאשמת נטלה אחריות והודתה במעשים כבר בתחילת החקירה. יש לתת משקל גם לכך שיישלל ממנה מטה לחמה והמקצוע שבו עסקה כמעט עשור.

18. פסילה ל-8 שנים לעבודה עם קטינים נועדה לאזן בין האיסור על מגע עם קטינים לבין אפשרות לשוב לשירות המדינה במקצוע אחר.

19. לעניין הפרסום ללא אינדוקס. התביעה טענה כי יש לפרסם את שמה של הנאשמת כחלק מפרסום פסק הדין, רכיב חיוני להרתעה ולהשבת אמון הציבור במערכת הציבורית אך בשל התחשבות בילדיה הקטינים - יפורסם פסק דין ללא אינדוקס שמה.

20. לשאלת בית הדין האם התביעה הביאה בחשבון את הפגיעה בילדיה הקטינים של הנאשמת בשל פרסום שמה באירוע כה חמור בעל אופי מיני בוטה, השיבה התביעה כי

בד"מ 20.25

ברוב המקרים החמורים יש לנאשמים ילדים קטנים, וטיעון זה אינו מצדיק עילה לאיסור פרסום.

21. התביעה הדגישה כי תכלית ההרתעה בדין המשמעת, כרוכה בכך שעובד מדינה שביצע עבירת משמעת, יבין ששמו יוכתם ואף עלול להיגרם נזק אגבי למי שקרובים אליו, כתוצאה ממעשיו.

22. עוד הבהירה התביעה שחשוב במיוחד בעבירות מין ששם הפוגע ייחשף בציבור ושנפגעי העבירה ייווכחו שהתוקף הובא לדין נשפט שמו יוכתם בפומבי כחלק ממראית פני הצדק.

עמדת המשרד:

23. המשרד הצטרף לעמדת התביעה לעניין אמצעי הענישה כפי שהוסכם, בין הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, לרבות הרכיב של אי-אינדוקס.

24. המשרד הדגיש את החומרה של המקרה והפגיעה האנושה באמון הציבור במערכת החינוך. הדרך להשיב את האמון הוא בפיטורים לאלתר והרחקה משירות המדינה וממגע עם תלמידים קטינים.

25. עוד צוין אובדן האמון המוחלט של מנהליה של הנאשמת בה, כעובדת הוראה, בשל מעשיה החמורים.

טיעוני ההגנה לעונש:

26. ההגנה ציינה כי מעשיה של הנאשמת הם חמורים מאוד ואמצעי המשמעת בהסדר הטיעון מבטאים נכונה את האיוון בין האינטרס הציבורי אך משאיר אפשרות שיקום מסוימת גם לנאשמת במקצוע.

27. ההגנה הדגישה כי הנאשמת חשה על בשרה ועל נפשה את השגיאה הקשה שעשתה ואת ההשלכות שלה.

28. ההגנה ציינה כי הנאשמת שתפה פעולה למן הרגע הראשון הודתה ולקחה אחריות על מעשיה.

29. אף שהגנה הסכימה לתנאי הסדר הטיעון כמו גם לפרסום שמה של הנאשמת בפסק הדין והבהירה כי אינה חורגת בטיעוניה מהמוסכם, אך כחלק מהערת בית הדין לתביעה, הבהיר בא כוח הנאשמת כי רכיב אמצעי המשמעת של פרסום שמה של הנאשמת, גם ללא אינדוקס, יש בו מורכבות בשל הפגיעה החמורה בילדיה הקטינים

בד"מ 20.25

של הנאשמת, בני 8 ו-11. לשיטת ההגנה בסבירות גבוה ילדיה יהיו חשופים לביוש ובריונות חברתית כלפיהם. מדובר במקרה של דיני נפשות מבחינת הסכנה לילדים.

דיון והכרעה

30. בטרם נדרש לחומרת המעשים, ראוי שבית הדין יעמוד על עניין פרסום שמה של הנאשמת במסגרת גזר הדין.

31. בית הדין דן בשאלה זו חרף הבהרת ההגנה כי אינה חורגת בטיעוניה מן המוסכם בהסדר הטיעון.

32. אכן, בית הדין ער לכך שקיימת הסתברות שילדיה של הנאשמת בני 8 ו-11 עלולים להיפגע מפרסום שם אמם בפסק הדין. מה היקף הפגיעה בהם, עד כמה יינזקו ובאיזה אופן, לא ניתן להעריך.

33. המסגרת הנורמטיבית בעניין פרסום פסקי דין במשמעת עובדי המדינה מעוגנת בסעיפים 41 לחוק המשמעת.

34. סעיף 41 לחוק, שכותרתו "פומביות הדיון", קובע כך:

41" (א) בית הדין ידון בפומבי.

(ב) בכל שלב משלבי הדיון רשאי בית הדין להחליט, מנימוקים שיירשמו בהחלטתו, על עריכת הדיון, כולו או חלק ממנו, בדלתיים סגורות, אם לדעתו הדבר דרוש לשם שמירה על בטחון המדינה או יחסי החוץ שלה, או לשם הגנה על המוסר, על שלומו של קטין או על פעולתו התקינה של שירות המדינה.

35. הכלל הוא פומביות הדיון. העילות המאפשרות את הפגיעה בעקרון הפומביות הן מצומצמות ודווקניות. המחוקק עגן אותן בהסדר ספציפי. ההחלטה לנהל הליך בדלתיים סגורות ואיסור פרסום תהיה בנסיבות חריגות ומוגדרות - לשם שמירה על ביטחון המדינה, יחסי החוץ, הגנה על המוסר, שלום קטין או פעולתו התקינה של שירות המדינה.

36. באופן דומה, סעיף 41ב(ג) מעניק לבית הדין סמכות לאסור פרסום רק "לשם הגנה על בטחונם של בעל דין, של עד או של אדם ששמו הוזכר בהליך". החוק אינו מכיר בעילות רחבות יותר לחריגה מעיקרון הפומביות, והעילות המפורטות מצומצמות אפוא לעילות המנויות בחוק.

בד"מ 20.25

37. כך נקבע גם בבר"ש 1504/14 מדינת ישראל-נציבות שירות המדינה נ' פלוני:
- "הדין הקיים – והוא סעיף 41(ב)(ג) לחוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963 – ברור ולפיו ניתן לאסור פרסום בהליכי בית הדין למשמעת רק ככל שבית הדין 'רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונם של בעל-דין, של עד או של אדם ששמו הוזכר בהליך'".
38. בעב"י 55233-08-20 שגית קליימן נ' נציבות שירות המדינה (להלן: "עניין קליימן"), נקבע כך:
- "צודק ב"כ המשיבה בטענתו כי יש להיזהר מפריצת הכלל של פומביות הדיון ויש להישמר מכך שהמקרה החריג בו יאסר הפרסום, ייהפך לכלל. אכן, אין ספק שעצם הפרסום יגרום לפגיעה במעוררת, אך בכך לא די כדי למנוע את הפרסום. על המעוררת להציג פגיעה, החורגת מזו שנגרם לכל פלוני אחר העומד לדין משמעת".
39. קליימן שימשה כמנהלת בית ספר והורשעה בעבירות משמעת בגין קיום קשר אינטימי עם עובדת כפופה לה, במשך כשלוש שנים מבלי שדיווחה על כך ומתוך ניגוד עניינים. למרות טענותיה בדבר פגיעה בפרטיותה ובמשפחתה, נדחתה בקשתה לאיסור פרסום שמה.
40. בית המשפט קבע כי "טיעון באשר לפגיעה ביתר בני המשפחה אינו ייחודי למקרה זה – והוא מתקיים גם בהרשעות פליליות וזאת אף במעשים החמורים עשרת מונים מהמקרה הנדון".
41. בערעור בעניינה של קליימן לבית המשפט העליון (במסגרת בר"ע 4718/24 פלוני נ' נציבת שירות המדינה), קבע בית המשפט כי פרסום כאמצעי משמעת הוא "אמצעי משמעת חריף" המסב "פגיעה קשה לפרטיותו של הנשפט ולעיתידו המקצועי". עם זאת, בית המשפט העליון הדגיש כי "דברו של המחוקק בנושא זה ברור" ודחה את הערעור, משלא הוכחה עילה מהעילות המאפשרות חריגה מכלל הפומביות.
42. החלתם של עקרונות אלה על המקרה דנן מובילה למסקנה כי חרף הסיכון הקיים לביוש ובריונות כלפי ילדיה הקטינים של הנאשמת, אין בסמכותו של בית הדין לחרוג בעניין זה מעקרון הפומביות ולאסור את פרסום שמה של הנאשמת בגזר הדין. כאמור בעניין קליימן, "טיעון באשר לפגיעה ביתר בני המשפחה אינו ייחודי למקרה זה – והוא מתקיים גם בהרשעות פליליות וזאת אף במעשים החמורים עשרת מונים מהמקרה הנדון. לא די בטיעון זה – כדי לחרוג מהכלל" (ר' עניין קליימן, פסקה 13).

בד"מ 20.25

43. לסיכום עניין זה נעיר שתי הערות נוספות. האחת - במקרה דנן מדובר במעשים חמורים ביותר של מורה כלפי תלמידה, הפוגעים קשות באמון הציבור במערכת החינוך. האינטרס הציבורי בפרסום שמה בפומבי לשם תכלית ההרתעה, וכדי להשיב את אמון הציבור ונפגעי העבירה במקרה זה, הוא הכרחי בנסיבות העניין.

44. השנייה - לבית הדין הוגש הסדר טיעון והצדדים עתרו במשותף להשתתף אמצעי המשמעת הכוללים גם פרסום שם הנאשמת. משכך, בית הדין לא סבור שקיימת עילה המצדיקה את התערבותו לחרוג מתנאי ההסדר שהציגו הצדדים במשותף.

45. מעשי הנאשמת, בהם הודתה והורשעה, הם מהחמורים ביותר במעשים של מורה כלפי תלמידה.

46. הנאשמת, בת 43, כיהנה כמורה וצברה ותק של 9 שנים בהוראה. מעשי הנאשמת חרגו באופן קיצוני מהגבולות המקצועיים הבסיסיים המחייבים מורה במעמדה, על אחת כמה וכמה ממורה בעלת ותק וניסיון הוראה שכזה. מעשים שהחלו מעישון משותף עם תלמידים במתחם בית הספר, דרך יצירת קשר אישי ולא ראוי באמצעות רשתות חברתיות וכלה בקיום מפגש מיני בביתה עם תלמידים קטינים מבית הספר בו היא מלמדת.

47. מדובר במעשים יוצאי דופן בחומרתם, המהווים הפרה חמורה של האמון הציבור במערכת החינוך בכלל, והפרת אמון הורי התלמידים המפקידים את ילדיהם בידי מורי בית הספר בפרט.

48. מעשיה של הנאשמת כה חמורים שדי בהם כדי לקבוע את פיטוריה על אתר, פסילתה והרחקתה מסביבת התלמידים בבית הספר ומסביבתם של תלמידים, בכלל, לשנים הבאות.

49. לצד חומרת המעשים כמתואר, שקלנו גם את נסיבותיה האישיות של הנאשמת ובכלל זה שהיא אם לשני ילדים קטנים, בת 43, עם ותק במערכת החינוך. הנאשמת ללא עבירות משמעת קודמות. עד האירוע מושא כתב התובענה התנהלותה כמורה הייתה ללא דופי.

50. הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה, הודתה במיוחס לה כבר בשלבים המוקדמים של ההליך, והביעה חרטה על מעשיה.

51. במסגרת ההליך המשמעתי לנסיבות אישיות משקל משני והבכורה תינתן לשיקולי האינטרס הציבורי והצורך בשמירה על טוהר השירות הציבורי, השבת אמון הציבור במערכת, והרתעה יעילה של עובדים אחרים מפני ביצוע עבירות דומות. עיקרון זה

בד"מ 20.25

מקבל משנה תוקף כאשר מדובר בעובדי הוראה, הנושאים באחריות מיוחדת כלפי קטינים הנתונים להשגחתם ולהשפעתם החינוכית. ואף על פי כן מצאנו כי הצדדים נתנו דעתם גם על נסיבותיה האישיות בעתירתם המשותפת לאמצעי המשמעת.

52. עוד התרשמנו כי התביעה שקלה כראוי את מכלול השיקולים הרלוונטיים בגיבוש ההסדר. ההסדר משקף איזון סביר בין הצורך בענישה חמורה המתאימה לחומרת העבירות, לבין ההכרה בנסיבות האישיות ובעובדה שהנאשמת נטלה אחריות על מעשיה.

53. ההסדר מבטיח כי הנאשמת לא תוכל לחזור למערכת החינוך ולא תוכל לעבוד עם ילדים ונוער למשך שמונה שנים. יחד עם זאת, הוא משאיר פתח לשיקום ולחזרה לשירות המדינה במקצוע אחר לאחר שלוש שנים. זאת מתוך הכרה בכך שמדובר במעידה חד פעמית של אדם שתרים למערכת החינוך במשך שנים רבות.

54. לפיכך, בית הדין מוצא לנכון לאמץ את הסדר הטיעון על כל מרכיביו.

סוף דבר

55. אנו מקבלים את הסדר הטיעון ומורים על הטלת אמצעי המשמעת הבאים על הנאשמת:

א. נזיפה חמורה;

ב. פיטורים לאלתר תוך תשלום מלוא פיצויי הפיטורים המגיעים לו על פי דין;

ג. פסילה למשרד החינוך לצמיתות;

ד. פסילה ל-8 שנים לכל משרה בשירות המדינה אשר בתיאורה נכללת עבודה עם ילדים או נוער;

ה. פסילה ל-3 שנים לשירות המדינה;

ו. פרסום פסק הדין ללא אינדוקס.

(-)

ריטה בוקצ'ין

(-)

אורנה שלי

(-)

עו"ד יוחאי בן שמואל
אב בית הדין

בד"מ 20.25

חברת המותב

חברת המותב

יו"ר המותב